

Reisverslag 2012-01-28: Wij zijn weer terug in Afrika.

De reis verloopt voorspoedig, het is leuk een collega/vriendin in de psychiatrie voor dove kinderen met een verstandelijke handicap op Schiphol te ontmoeten. We babbelen de hele vlucht tot Marokko. Daar scheiden onze wegen.

Uren later met vertraging landen we in Dakar. Vermoeid met veel te veel bagage en nieuwsgierig of Demba buiten staat, strompel ik naar de uitgang.

De muezzin roept al op voor het ochtendgebed, als wij in bed rollen voor een paar uurtjes slaap.

De volgende morgen worden we gewekt door kleine kinderen die fris en monter komen kijken wie er in de kamer is. Oumar, het jochie met zijn beentje in het gips, schuift over de grond achter zijn kleine zusje - een kleine Woodi - en haar twee broertjes aan naar binnen.



Oumar met zijn zusje en de kleine Woodi

Pas nadat de beloofde ballonnen zijn uitgedeeld krijg ik de kans een handdoek om te slaan en me rillend te wassen met een halve emmer ijskoud water.

Na een snel ontbijt van droog brood en hete thee, vertrekken we naar Sokone. Daar praten we met Codou over haar operatie in België. Ingrid de vrouw die een diagnose en hulp voor haar heeft georganiseerd in België, geeft uitleg over de gang van zaken tot nu toe. De ambassade in Dakar had het verzoek goedgekeurd en de gegevens doorgestuurd naar Brussel. Daar kwam al snel een reactie: Openlijk werd er geschreven dat ze de zaak niet vertrouwen. Codou is jong, heeft geen partner of kinderen, dus geen reden om zeker terug te keren naar Senegal. Ook heeft ze als kleine zelfstandige geen vaste baan en de uitnodiging van de dokter was niet getekend. Met onze adviezen, foto's van Codou van vóór de operatie aan haar klompvoet en een brief van de burgemeester die bevestigt dat Codou een informaticaschool runt in Sokone en niets liever wil dan gezond terugkeren naar Senegal, wordt het verzoek opnieuw ingediend. En met als laatste een financiële garantie van Ingrid, met een eventuele aanvulling van Silent Work. Hopelijk geeft dat alles het gewenste resultaat.

Van Sokone naar Toubacouta, waar de dove tailleur en zijn leerlingen hard gewerkt hebben aan de bestelling van Demba. Vakwerk en creativiteit heeft hij geleverd. Echt een kei in zijn vak, dat maakt het chagrijnige gevoel over het geweigerde visum weer goed. We maken de rekening op en Ousmane die de informatica-opleiding en de cyber runt verzorgt de informatie. Het terrein en gebouw zien er keurig uit. Hopelijk

lukt het ons financiën te vinden om de meest arme leerlingen van de middelbare school een cursus informatica te laten volgen bij Time. De verkoop van de galerie begint voorzichtig te lopen.

Tevreden rijden we de volgende dag door naar Diofdior, een klas voor dove kinderen geleid door Kalang, een wat oudere en zeer gedreven man. Hij wacht met smart op de gebaren dvd, het gebarenboek en ons lesplan 'leren lezen en schrijven voor dove kinderen'. We beloven hem het dit jaar klaar te hebben en een training te geven samen met de school in Fass en die in Mauritanië.

Op de terugweg naar Dakar bezoeken we een goede vriend waar de rijst klaar staat. We praten wat en vertrekken om de laatste 40 kilometer naar Dakar af te leggen. Als we bij de auto komen, hebben kinderen bloemen en poppetjes in de lak gekrast. Het is alsof ik niet ruim acht maanden ben weggeweest.

Na een nacht goed slapen vertrekken we naar Fass Boye, ons huisje aan zee, om te kijken naar de vorderingen van het familiehuis, de school en alle andere zaken.

We arriveren hortend en stotend over het zand bij ons huisje, waarvan het oude rieten dak verwijderd is en het nieuwe nog niet geheel gemonteerd is. Trots laat de man de kadavers zien van de ratten, wilde katten en de bijennesten, die geen bijennesten zijn maar nesten van een gevaarlijk soort steekbeesten. Deze beestenstal woonde met zijn allen niet onder maar in ons dak!

Het werd tijd voor vernieuwing, dat is duidelijk. Maar de nieuwe lading riet is door de douane tegengehouden, we moeten volgens hem zelfs binnen de regio een exorbitant hoog bedrag aan invoerrechten betalen. En dat doen wij natuurlijk niet. Dus ligt de berg riet nog op een erf ergens onderweg sinds oktober. Wanneer het in Fass komt? Geen idee, waarschijnlijk als de baas vervangen wordt door een andere, en dat kan even duren.

Als wij de auto weer hebben volgeladen om onze reis te vervolgen, is hij niet vooruit te branden. Hij blijft hardnekkig in de neutrale stand. Het geluid klinkt goed, maar vooruit komen of zelfs achteruit, geen sprake van. Er wordt een techniker bijgehaald die ook wel iets van auto's weet. Demba legt uit dat het waarschijnlijk om de schijf gaat die door het zware werk is verbrand. De jongen beaamt dat dat heel goed mogelijk is en kijkt opgelucht dat Demba de diagnose heeft gesteld. Abdou gaat diezelfde avond nog naar Dakar met de kapotte schijf die onder de auto uitgepeuterd is om hem te vervangen voor een nieuwe. Maar... er is een staking en om drie uur in de nacht is er eindelijk een auto bereid om naar Dakar te rijden.

De volgende dag komt hij terug met een gerepareerde en een nieuwe schijf van €300, - en de kosten van een taxi voor de 145 km. tegen een stakingsprijs, nu het openbaar vervoer is uitgevallen.



Volgende keer nemen we de paardenkar, deze gaat helemaal tot Mali

We zuchten diep... Het enige voordeel is dat wij nu verplicht zijn tot twee dagen rust. Dat dacht ik. Maar de mensen weten snel dat wij er zijn en de rij patiënten is de volgende dag zo lang als de dag duurt. Van mannen met staar, vrouwen met vrouwenkwalen, een verbrand gezicht, kiespijn en een ondervoede tweeling tot hoofdpijn, buikpijn, en een praatje.



heeft geen melk genoeg.

In de vroege ochtend worden we opgeschrikt door het geluid van de imam die aankondigt dat Al Hassan, het dorpshef, is overleden. We nemen snel een bad met een emmer koud water en Demba gaat richting het huis van de overleden man. Enkele uren later volgt de begrafenis. Demba leidt de dienst. De mensen stromen toe, beladen met zakken rijst, olie, suiker, thee, wortelen en uien voor de komende dagen, want iedereen blijft eten en slapen. Ons huis is leeg, alles wat mat is, matras is of deken, is vertrokken naar het huis van de dorpsoudste. Ooit zal het terugkomen, maar wanneer...

Nooit zal ik vergeten dat deze toen al oude man, met zijn voeten een stuk grond afmat dat mijn bruidsschat zou zijn en voorging in gebed toen de koop gesloten was. Die dag werd zijn kleindochter geboren die hij naar mijn Afrikaanse naam 'Woodi' noemde. Wat lijkt dat lang geleden en wat is het toch maar kort. De auto verzet nog steeds geen wiel.

*De
tweeling
van ruim 9
maanden.
De moeder*